

ΕΛΛΗΝΕΣ: ΑΙ ΓΕΝΕΑΙ ΠΑΣΑΙ

Μηνύματα από το μέλλον του ελληνισμού: Νικόλας Λάφκας

Ένας 12χρονος μιλάει στον "Κόσμο" για την Ιλιάδα, τη τζαζ, την ελληνική του καταγωγή, την οικογένεια του, τους στόχους του για το μέλλον.

ΚΕΙΜΕΝΟ- ΦΩΤΟΣ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΡΑΜΙΤΙΝΟΣ
giannis.dramitinos@gmail.com

Ονομάζεται Νικόλας Λάφκας, είναι μόλις 12 χρονών, μαθητής της τελευταίας τάξης του δημοτικού και παίζει τρομπόνι. Εκείνο από τα χάλκινα πνευστά που ακούμε στο τελευταίο μέρος από το μεγαλοφυές κι ανολοκλήρωτο ρέκβιεμ του αγαπημένου των θεών, του Αμαντέους Μότσαρτ. Πριν από δύο μήνες, κατόφερε χάρη στο ταλέντο και την εργατικότητα του, να περάσει τις απαιτητικές εξετάσεις και να γίνει δεκτός στο Newtown High School of the Performing Arts. Οι γιαγιάδες και οι παππούδες ήρθαν από την Ελλάδα. Μια Ελλάδα που έχει χαθεί για πάντα και που ο ίδιος θα γνωρίσει μέσα από τις αφηγήσεις των προεβυτέρων και τα βιβλία της ιστορίας. Οι γονείς του γεννήθηκαν στην Αυστραλία. Ο πατέρας του, ο Κον Λάφκας, είναι επιτυχημένος επιχειρηματίας στον τομέα των διεθνών μεταφορών. Η μητέρα, η Κάθυ Κουσουμπάρδη, που λατρεύει το διάβασμα, διδάσκει νέους με ειδικές ανάγκες στο TAFE.

Ο Νικόλας είναι ένα από τα πολλά ταλαντούχα παιδιά της τρίτης γενιάς των Ελλήνων της Αυστραλίας. Αν δεν ακούσουμε την ιδιαιτερότητα της φωνή τους, αυτά θα οβήσει, θα συγκεραστεί με τις άλλες φωνές, θα χαθεί. Αλλά αυτός δεν είναι ο μόνος λόγος που ο "Κόσμος" ανοίγει τις σελίδες του να υποδεχτεί το μέλλον. Μέσα από το βλέμμα των νεότερων ανθρώπων μας δίνεται η ευκαιρία να ξαναδούμε αυτό που γνωρίζουμε, από μια οπτική γωνία που δεν είχαμε υποθέσει μέχρι σήμερα. Να υποψιαστούμε τις προοπτικές του απόδημου ελληνισμού, ενθαρρυντικές ή δυσοίωνες. Να κατανοήσουμε βαθύτερα τη συμβολή μας, ορατή ή αθέατη, στη διαμόρφωση του σύγχρονου προσώπου της Αυστραλίας. Τι πήραμε, τι δώσαμε, ποιο ήταν το αντίμισο. Να αφουγκραστούμε την ευοίωνη ταυτοφωσία του παρελθόντος

και του μέλλοντος.

Εκτός από την κλίση του στη μουσική και τις επιδόσεις τους στο σχολείο, ο Νικόλας, είναι όπως θα διαπιστώσετε διαβάζοντας όσα μας είπε και εξαιρετικός αφηγητής. Απολαύστε τον.

Πόσο χρονών είσαι τώρα; Πόσα χρόνια ασχολείσαι με την μουσική;
Είμαι 12 χρονών και ασχολούμαι με τη μουσική από το 2010. Ήμουν μαθητής της τρίτης τάξης όταν άρχισα και φέτος τελειώνω το δημοτικό. Οπότε, θα μπορούσα να πω, ότι παίζω μουσική τα τελευταία 3 χρόνια. Το όργανο που μαθαίνω είναι το τρομπόνι.

Συνήθως, οι μαθητές της μουσική ξεκινάνε με το πιάνο, την κιθάρα ή το βιολί. Εσύ πως επέλεξες το συγκεκριμένο όργανο;

Θα σου εξηγήσω... Στην οικογένεια μου δεν υπάρχει κάποια παράδοση στην μουσική, κάποιο μέλος που να παίζει κάποιο όργανο. Στην μπάντα του σχολείου δεν είχαμε πιάνο ή κιθάρα. Οι επιλογές ήταν τρεις: Τρομπόνι, κλαρινέτο ή σαξόφωνο. Μπορούσες ελεύθερα να επιλέξεις πιο όργανο ήθελες να μάθεις, πιο πιστεύεις ότι σου ταιριάζει καλύτερα. Δοκίμασα και τα τρία όργανα και κατάλαβα ότι αυτό που ταιρίαζε καλύτερα στα δάχτυλα μου ήταν το τρομπόνι. Μου αρέσει και ο ήχος του. Το τρομπόνι δημιουργεί ιδιαίτερα μαλακό και σκοτεινό ήχο σε σχέση με το κλαρινέτο και το σαξόφωνο που τα βρίσκω πιο φωτεινά και εξωστρεφή.

Ανέφερες πριν, πως στην οικογένεια σου δεν υπήρχε κάποιος που να έχει σχέση με την μουσική, κάποιος που σου έδειξε πρώτος αυτό το θαυμαστό κόσμο και να αποτελέσει παράδειγμα για σένα...

Ναι, έτσι ακριβώς. Γνωρίζω ότι η μητέρα μου έχει μια

εξαδέλφη που παίζει πιάνο και βιολί αλλά δεν είχαμε ιδιαίτερα στενή επαφή για να μπορώ να πω ότι επηρέασε την επιλογή μου. Ούτε από την μεριά του πατέρα μου υπάρχει κάποιος. Νομίζω ότι είμαι ο πρώτος... Αυτό δημιούργησε κάποιες δυσκολίες καθώς για να μπορέσω να κάνω τα πρώτα μου βήματα έπρεπε να δουλέψω περισσότερο πάνω στο όργανο, να μελετήσω περισσότερο... Τώρα αισθάνομαι ότι έχω ξεπεράσει τις αρχικές δυσκολίες και είμαι ιδιαίτερα ικανοποιημένος γιατί έχω αληθινό πάθος για τη μουσική.

Όταν είπες στον μπαμπά και τη μαμά ότι θέλεις να μάθεις τρομπόνι, σε ενθάρρυναν ή φοβήθηκαν ότι αυτό θα σου αφαιρέσει χρόνο από τη μελέτη των μαθημάτων σου;

Θα έλεγα ότι όχι μόνο με ενθάρρυναν αλλά έπαιξαν και καθοριστικό ρόλο στην απόφαση μου να επιμείνω και να μην εγκαταλείψω την προσπάθεια μου όταν αντιμετώπισα τις πρώτες δυσκολίες. Υπήρξαν στιγμές που πίστεψα ότι δεν θα τα καταφέρω αλλά η μητέρα μου ήταν δίπλα μου λέγοντας μου ότι αν μελετήσω περισσότερο θα ξεπεράσω κάθε εμπόδιο. Γιατί πρέπει να σου πω ότι η μουσική είναι ένα είδος γλώσσας. Μέχρι να την κατανοήσω, κάποιες φορές, αισθάνθηκα μπερδεμένος... Όλοι αυτοί οι ιταλικοί μουσικοί όροι... αλλά και το κρίσιμο βήμα που απαιτεί να γίνεις μέλος μια μπάντας, να παίζεις μαζί με άλλους, δεν είναι εύκολο.... Αρχισα να αισθάνομαι την πίεση... Η μουσική είναι απαιτητική τέχνη. Μίλησα στην μητέρα μου που είχε συζητήσει τις δυνατότητες μου με τους δασκάλους μου και υποστήριξε ότι αν επιμείνω θα τα καταφέρω.

